

Герасун Б.А., Герасун О.Б., Крук О.М.

Львівський національний медичний університет імені Данила
Галицького, Львів

Можливість використання методу персоніфікованої клітинної терапії з метою профілактики коронавірусної хвороби

Актуальність. Станом на сьогодні у світі нараховується близько 685 млн. випадків інфікувань SARS-CoV-2, хвороба стала причиною смерті майже 7 млн. хворих. Вважається, що від початку пандемії захворіло близько 5,5 млн. українців, і понад 100 тис. померло. Отже, однією з найважливіших проблем сучасної медицини лишається розробка методів ефективної профілактики та лікування COVID-19.

Мета. Дослідити можливість впливу методу внутрішньошкірної імунізації нативними автолейкоцитами (ВІНАЛ) на розвиток та перебіг COVID-19.

Матеріали і методи. Для проведення імунізації, автолейкоцити виділяли з гепаринізованої периферичної венозної крові хворого центрифугуванням плазми, отриманої після попереднього відстоювання крові протягом 140-160 хвилин при температурі 37°C. Отримані лейкоцити ресуспензували в 1-1,5 мл сироватки крові пацієнта та вводили у шкіру спини в 10-15 точок, у дозі 0,1 мл у кожную точку.

У дослідження включено 225 пацієнтів (119 чоловіків та 106 жінок, віком від 28 до 83 років), які не отримували щеплення від COVID-19, але яких з метою лікування різних хронічних захворювань (гепатиту В, рецидивуючого герпесу 1, 2 типу, токсоплазмозу, автоімунного тиреоїдиту, псоріазу, олігозооспермії, ревматоїдного артриту, анкілозуючого спондиліту, остеоартрозу, синдрому Рейно, полінозу, бронхіальної астми) було проімунізовано власними лейкоцитами.

Результати та обговорення. У 182 проімунізованих з 225 вдалося підтвердити контакт з джерелом інфекції (SARS-CoV-2). У переважної більшості

пацієнтів між ВІНАЛ та контактом пройшло від 2 до 5 місяців. Після зараження клінічні прояви COVID-19 спостерігалися у 27 (14,84%) осіб. Практично в усіх пацієнтів хвороба перебігала у легкій формі (25; 92%), і лише в 2 (8%) – у середньотяжкій. Тяжкої форми хвороби серед імунізованих автолейкоцитами зареєстровано не було.

У невеликій групі з 7 пацієнтів (3,85%) ВІНАЛ було проведено в перші 2-3 дні після контакту з джерелом інфекції (до клінічних проявів хвороби), у цій групі досліджуваних хвороба виникла в одному випадку (14,29%). Наводимо спостереження: чоловікові 81 року та його дружині (77 років) було зроблено імунізацію автолейкоцитами через 3 дні після контакту з джерелом інфекції (тривалість контакту – 3-4 годин). Чоловік не захворів, проте у дружини виникло захворювання через 10 днів після контакту. Клінічно захворювання проявилось підвищенням температури до 37 градусів (протягом 3-х днів), загальною слабкістю, порушенням сну, зниженням апетиту (спостерігалися 7 днів). Інших клінічних проявів не було. Діагноз підтверджений лабораторно (виділені фрагменти РНК SARS-CoV-2). Через тиждень стан нормалізувався. Отже, хвороба перебігала у легкій формі, без ускладнень. Чоловік старшого віку не захворів, не зважаючи на попередній контакт з джерелом інфекції та на тривалий контакт із хворою дружиною. Згодом у нього виявлено високий рівень антитіл IgG, що свідчить про інапарантний перебіг інфекційного процесу.

Висновки. Вищенаведене свідчить, що імунізація автолейкоцитами навіть за 2-5 місяців до зараження може розглядатися як метод профілактики коронавірусної хвороби, оскільки знижує частоту розвитку захворювання, або значно полегшує перебіг. Враховуючи наведений клінічний приклад, метод можна пропонувати для екстреної профілактики COVID-19. На нашу думку, метод імунізації автолейкоцитами потребує ширшого впровадження, тим більше, що введення власних лейкоцитів не має протипоказів. Метод може бути особливо корисним для застосування у осіб із групи ризику, яким за медичними даними протипоказані щеплення від COVID-19.